

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπιν προτροπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορο, μολοντι ή σύζυγος του 'Αλεξάνδρα αισθάνεται πραγματική λατρεία για τον σατανικό καλόγηρο. Μία νύχτα, ό Νικόλαος βρήκε κάτω από τ' μαξιλάρι του ένα σημείωμα που έγραφε: «'Η τόν Ρ α σ π ο ύ τ ι ν ή τ ό ν θ ά ν α τ ο !». Τρομαγμένος, σηκώνεται άμέσως και φωνάζει τόν καμαριέρη του Ζαχάρ για να τού δώσει εξηγήσει... Μά αυτός προσποιείται ότι δέν ξέρει τίποτε και τότε ό Τσάρος πηγαίνει στην κρεββατοκάμαρα τής συζύγου του, γιατί υποψιάζεται ότι κάποιος από τó περιβάλλον τής Τσαρίνας έγραψε τó μυστηριώδες σημείωμα. Ζωηρά σκηνη επακολουθεί μεταξύ τού αυτοκρατορικού ζεύγους. Ένωμεταξύ ή κατάσταση τού Τσάρου επιδεινώνεται και ό Τσάρος αναγκάζεται να προσκαλέσει πάλι τον Ρασπούτιν. Ταυτοχρόνως φτάνει στο παλάτι ό νεαρός Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ό οποίος είναι τρελλά έρωτευμένος με μια Ταλιδα δασκάλα, την Πρίσκα. 'Ο 'Ιβάν πάει κι' αυτός στο δωμάτιο τού Τσάρου, όπου βλέπει τόν Ρασπούτιν να κάνη πάλι τó θαύμα του, να σταματά ήθλοσή τις άμυρραγίες τού Τσάρου. Έξελλος τότε φεύγει και καταβάνει κάτω στον κήπο. Μά σε λίγο ό Τσάρος τον προσκαλεί κοντά του και ό 'Ιβάν καταφέρει να δριμύτατα κατά τού Ρασπούτιν, τόν όποιο, μπροστά στην Τσαρίνα, άποκαλεί τσαρλατάνο. Στην άρχή ό Τσάρος τόν άκούει με προσοχή, μά κατόπιν θυμώνει και διατάσσει τόν 'Ιβάν να μείνη υπό περιορισμόν στά διαμερίσματά του.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Ο 'Ιβάν θυμήθηκε ξαφνα τότε τή συνάντησι που τού είχε όρισει ό Σέργιος για να πάνε μαζί στή λειτουργία τής μετανοίας τών Καταχθονίων...

— Μά είνε ή ώρα που ραντεβού! φηδύσισε. Κι' άμέσως άποφάσισε, παρ' όλο τόν περιορισμό του, να βγη άπ' τó παλάτι και να πάη να συναντήση τόν Σέργιο 'Ιβάνοβιτς.

Τό κλειδί τού δωματίου του βρισκόταν στην κλειδονιά. Θά κλειδωνε τήν πόρτα κι' άν πήγαινε κανείς να τόν ζητήση, θά νόμιζε πως κοιμόταν.

Τυλίχτηκε στο μανδύα του και βγήκε έξω. Είχε τήν ελπίδα να μη συναντήση κανένα στους διαδρόμους τών άνακτόρων και σε λίγο βρέθηκε στο πάρκο, τó όποιο φαινόταν έρημο. 'Όστόσο ό 'Ιβάν δέν έδωσε έμπιστοσύνη στην έρημία αυτή, γιατί ήξερε πως μέρα και νύχτα τó πάρκο εφρουρείτο άγρυπνα. Έκτός από τύς περιπόλους, ύπρχαν κρυμμένα πάντοτε μέσα στα φυλλώματα πολλά ζευγάρια μάτια, τά όποια δέν έζλειναν ποτέ...

Σκεφτόταν με ποιά τρόπο θά σκαρφάλωνε τόν μαντρόκοχο για να βγη έξω, όταν ξαφνα αντίκρισε μπροστά του τόν μυστηριώδη Ζαχάρ, τόν δεύτερο καμαριέρη τού Τσάρου.

'Ο 'Ιβάν δέν άγαπούσε καθόλου τόν Ζαχάρ. 'Ήξερε δέν λείπει ότι βρισκόταν στο παλάτι χάρις στο Ρασπούτιν. 'Επειτα, τόν έβλεπε πάντα μπροστά του σε στιγμές που δέν τόν περίμενε καθόλου. Τά ψυχρά και σαν σβυμένα μάτια του, τών όποιων τó βλέμμα φαινόταν σαν να μη βλέπη κανένα, μά από τά όποια τίποτε δέν ξέφευγε, είχαν κάτι τó συναρπαστικό, για όποιον τ' αντίκριζε ξαφνα. 'Ο πιο άθως άνθρωπος έννοιωσε τόν έναντό του ένογο μπροστά στα μάτια αυτά.

— 'Η 'Υψηλότης σας έπιθυμεί να βγη έξω; ρώτησε με άπλότητα ό Ζαχάρ.

'Ο 'Ιβάν θά είχε κάθε διάθεσι να τόν στείλη στο διάβολο. 'Όστόσο, δέν είχε τίποτε κι' ό δεύτερος καμαριέρης τού Τσάρου εξακολούθησε:

— Ξέρω πως ή 'Υψηλότης σας διατελεί υπό περιορισμόν, μά αυτό μονάχα εγώ τó ξέρω. Μπορείτε λοιπόν να περάσετε με όλη σας τήν ησυχία μπροστά στους σκοπούς. Δέν θά σας φέρουν καμιά δυσκολία. 'Αν ή 'Υψηλότης σας ξαναγεισιέ τή νύχτα, θά βρισκώμαι στόν αντίθλαμο και αναλαμβάνω τά πάντα.

'Ο 'Ιβάν έδωσε τότε ένα χαρτονόμισμα τών εκατό ρουβλιών στόν Ζαχάρ.

— 'Ο 'Υψηλότατος είναι πολύ καλός! είπε ό ύπρητής και τó έχωσε μέσα στην τσέπη του, ύποχλινόμενος με μεγάλη άξιοπρέπεια.

'Επειτ' από πέντε λεπτά, ό 'Ιβάν βρισκόταν έξω. 'Ακολούθησε μερικοίς στενούς δρόμους, διευθυνόμενος προς τήν κατοικία τού Σεργιού 'Ιβάνοβιτς, ό όποιος τόν περίμενε μ' άνυπομονησία και τόν έμπασε άμέσως στο παλάτι του.

'Υπήρχαν εκεί και μερικά άλλα πρόσωπα, τά όποια ό μέγας δούξ ήξερε πολύ καλά και τά όποια ξανάβλεπε πάντοτε μ' ευχαρίστησι. 'Εν πρώτους ήταν ή μικρή φίλη τού Σεργιού Νατέττα, καλλιτέχνης τού θεάτρου «Μισέλ», και ό συνάδελφός της ήθοποιός Ζιλμπέρ, ένα καλό παλληκάρι που ήταν έρωτευμένο τρελλά με μια περίεργη κοπέλλα δεκάξη χρόνων, όνομαζομένη Βέρα, ή όποια βρισκόταν επίσης εκεί μαζί με τήν αδελφή της, τήν περίφημη χορεύτρια 'Ελένη Κουλιγκίν, τήν εύνοσημένη τού πρίγκηπος Κιρκώφ, τόν όποιο έσερνε άπ' τή μητή και τόν όποιο συχναίόταν με όλη της τήν καρδιά!

Τό περίεργο όμως είναι ότι τού έμενε πιστή και, όσάκις ό 'Ιβάν τή ρωτούσε σχετικάς, τού άπαντούσε:

— Τού μένω πιστή, για να έχω τó δικαίωμα να τού παίρνω περιούσητερα.

'Η χορεύτρια 'Ελένη ήταν πολύ όμορφή, περίφημη και πλουσιωτάτη. 'Ελεγε ότι δέν αγαπούσε κανένα στόν κόσμο, έντός από τήν αδελφή της Βέρα, τήν όποια λάτρευε με πραγματικό πάθος. 'Η Βέρα ήταν ό πιο άγνος άγγελος που μπορεί να φανταστή κανείς, πράγμα που απέλιψε τόν δυστυχισμένο ήθοποιό Ζιλμπέρ, ό όποιος έπανειλημμένως τής είχε, παρ' τά σαφάντα του χρόνια, ζητήσει τó χέρι της κι' είχε άποκροσθή μ' άδωχα παιδιάστια γέλια.

'Ολοι μέσα στο σαλόνι τού Σεργιού έπιπανε σαμπάνια και κάντιζαν τούρκα αναγρέττα, τά όποια ό μέγας δούξ έπαιρνε από τόν Τσάρο.

— Τι γίνεσαι, 'Ιβάν; ρώτησε ό Σέργιος τόν πρίγκηπα.

— Είμαι πολύ άσχημα! Διατελώ υπό περιορισμό... Τσακώθηκα με τόν Αυτοκράτορα, με τήν Τσαρίνα, ή όποια με φώναζε «τρελλό», και με τή μητέρα μου, ή όποια με φώναζε «νόθος»...

'Αμέσως όλοι έπαψαν να γελούν. 'Ο μέγας δούξ κόνταξε τά πρόσωπα τών φίλων του που μονομιώς είχαν γίνει σοβαρά, και φώναξε:

— Ποιός από σας θά μπορούσε να μου πη ποιός είναι ό πατέρας μου;

Κανένας όμως δέν τού άπάντησε. Τότε ό 'Ιβάν γύρισε ιδιαίτερος προς τó μέρος τού Σεργιού 'Ιβάνοβιτς και τού είπε:

— Εσύ τó ξέρεις!... Ναι, τó ξέρεις!... 'Ισως τó ξέρετε όλοι εδώ πέρα... Σέργιε, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, να μου πης ποιός είναι ό πατέρας μου!...

Μά ό Σέργιος κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του.

— Τό ξέρεις!... Τό ξέρεις! φώναξε ό 'Ιβάν.

— Μά δέν ξέρω άπολύτως τίποτε! διαμαρτυρήθηκε ό φίλος του. Πώς θέλεις να ξέρω ένα τέτοιο πράγμα;... Είμαι βέβαιως μάλιστα πως ή μητέρα σου σου τó είπε αυτό στην τύχη, χωρίς να ξέρη κι' αυτή τί λέει... Θά έκανες, φαίνεται, πολλές τρέλλες στο παλάτι για να σου πη τέτοια πράγματα...

— Τό μόνο που έκανα, άποκρίθηκε ό 'Ιβάν, ήταν πως άποκάλυπα στόν Τσάρο όλόκληρη τήν ιστορία σου τήν περίφημο Μπαντονάγιερ, τόν θεατητή τού Θεϊέτ...

— Πάντα ό ίδιος θά είσαι! είπε ό Σέργιος με κέφι. 'Εγώ όστόσο σου είχα συστή-

'Η Βέρα ήταν ό πιο άγνος άγγελος που μπορούσε κανείς να φανταστή...

σει να σωπάσης... Φαίνεται πως δεν ξέρεις να κρατάς τή γλώσσα του...

‘Ο ‘Ιβάν, χωρίς να του άπαντήσει, σωριάστηκε σ’ ένα ντιβάνι κ’ έχωσε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

Τότε ή μικρή Βέρα τόν πλησίασε μ’ ένα ποτήρι σαμπάνιας στο χέρι καί του έλεγε:

— ‘Υψηλότατε... δεν πρέπει να είστε θλιμμένος... δεν άξιζει τόν κόπο...

Καί με τά χεράκια της τράβηξε απαλά τά χέρια του από τόν πρόσωπό του...

‘Όλοι είδαν τότε πως έκλαιγε...

‘Έξαφνα, εκείνη τή στιγμή, μέσα στη γενική σιωπή, μιá φωνή σοβαρή άκούστηκε:

— ‘Εγώ ξέρω, ‘Υψηλότατε, ποιός είνε ό πατέρας σας!...

Τά λόγια αυτά τά είχε πει ή χορεύτρια ‘Ελένη, ή όποια έπρόσθεσε άμέσως:

— Γιατί να μην τού τώ πώ;... Καθένας έχει τόν σταυρό του σέ τούτου τόν κόσμο...

Πράγματι, αυτή φορούσε έναν ύπεροχο σταυρό πού τής τόν είχε άγοράσει αντί δέκα χιλιάδων ρουβλιών ό πρίγκιψ Κιρκώφ.

‘Η φίλη τού Σεργίου ήθοποιός Ναντέττα κ’ ό συνάδελφός της Ζιλμπέρ ήσαν τώρα πολύ στενωχωρημένοι. ‘Εκαναν μερικά βήματα πρós τήν πόρτα, μιá ό μέγας δούξ τούς κράτησε λέγοντας:

— Μείνετε, φίλοι μου... Αυτό πού θά μού πη ή ‘Ελένη, άσφαλώς θά τώ ξέρετε κ’ έσείς... Για ποιό λόγο λοιπόν να φύγετε;...

— ‘Όχι! τόν διέκοψε χωρίς δισταγμό ή περιφρημη χορεύτρια. Προτιμώ να φύγουν!...

— Ναί! ναί!... είτε κ’ ή Ναντέττα!... Πρέπει να φύγουμε... Πρέπει να βρισκόμαστε άποψη στήν Πετρούπολη, γιατί αύριο τώ πρωί έχουμε πρόβα...

‘Ο Σέργιος δεν έπεχείρησε καθόλου να κρατήση τή φίλη του...

‘Η Ναντέττα κ’ ό Σέργιος είχαν δυό χρόνια πού γνωριζόντουσαν κ’ είχαν αγαπηθεί εύθής έξ άρχης. Ούτε τρέλλες, ούτε περιπτώσεις είχαν. ‘Ο δεσμός τούς ήταν γαλήνιος σάν μιá θώραία ήμέρα.

‘Η Ναντέττα λοιπόν άποχωρήτησε τόν φίλο της χωρίς καμιά θλίψη. Θά ξαναβλεπόντουσαν άλλωστε τή μεθεπομένη τώ βράδυ. Δεν ύπομαζόταν όμως ή δυστυχισμένη ότι τώ φίλημα πού τώ έδωσε θά ήταν τώ τελευταίο κ’ ότι δεν θά ξανάβλεπε πια τόν φίλο της.

‘Ετσι έμειναν μόνοι μέσα στο σαλόνι ό μέγας δούξ, ό Σέργιος κ’ ή ‘Ελένη, γιατί κ’ ή Βέρα είχε βγει κ’ αυτή έξω...

‘Ο ‘Ιβάν φανόταν τώρα κυριευμένος από πυρετό... Καθόταν στο ντιβάνι, πλάι στή χορεύτρια, ή όποια έπαυσε με τώ ένα της χέρι με τώ σιαγέριτό της καί με τώ άλλο με τά μαλλιά της.

— Σās άκούω, είτε τέλος ό ‘Ιβάν άντιόμωνα.

— Πόσον έτών είστε, ‘Υψηλότατε; ρώτησε ή χορεύτρια.

— Είστε πολύ νέος, είτε ή ‘Ελένη. Μά έλπίζω, ‘Υψηλότατε, πως αυτό πού θά σάς πώ, θά σάς κινή τριάντα τουλάχιστον έτών καί θά πάητε στο έξω να κάνετε παιδαγωγικές τρέλλες...

‘Ακούοντας τά λόγια αυτά ό ‘Ιβάν, σηκώθηκε καί ρώτησε τόν Σέργιο μήπως τόν κοροΐδευαν κ’ οι δυό τους.

— ‘Υψηλότατε, άπάντησε ό Σέργιος, δεν πρέπει να θυμώνης... ‘Η ‘Ελένη δεν είνε καθόλου ευχαριστημένη πού διηγήθηκες στόν Τσάο τήν ιστορία τού θεραπευτώ τού Θεόδω κ’ γι’ αυτό σου μίλησε έτσι... ‘Ελπίζω όμως πως στο έξω θά γίνης πιο λογικός... ‘Ακου, λοιπόν...

Πειθήνιος ό ‘Ιβάν, ξανακάθησε στο ντιβάνι. ‘Η ‘Ελένη, χωρίς να τόν κοιτάξη, πήρε τώ χέρι τού μέσος τής, πράγμα πού έκανε τόν ‘Ιβάν να καταλάβη πως ήταν αληθινή φίλη του...

— ‘Ο πατέρας σου, είτε άργά ή χορεύτρια, ονομαζόταν Βλαδίμηρος Σεργέοβιτς ‘Ασλακώφ!...

— ‘Α! έκανε ύπόκωφα ό ‘Ιβάν. Είμαι πολύ ευχαριστημένος πού ξέρω τώρα τώ όνομα τού πατέρα μου. ‘Ο ‘Ασλακώφ είνε μιá από τίς άρχαιότερες καί άριστοκρατικότερες οικογένειες τής Ρωσίας... Τώ σόι τού είνε πολύ παλιό από τούς Ρωμανώφ... ‘Ελένη, μικρό μου περισσότερο, είμαι πολύ ευχαριστημένος, πολύ ευχαριστημένος...

— ‘Ο πατέρας σου, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, ήταν πολύ θραύς, ό θραύστερος καβαλλάρης τού Καυκάσου... καί ό πιο γενναίος...

— ‘Ο πατέρας σου, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, ήταν πολύ θραύς, ό θραύστερος καβαλλάρης τού Καυκάσου... καί ό πιο γενναίος...

— ‘Ο πατέρας σου, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, ήταν πολύ θραύς, ό θραύστερος καβαλλάρης τού Καυκάσου... καί ό πιο γενναίος...

— ‘Ο πατέρας σου, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, ήταν πολύ θραύς, ό θραύστερος καβαλλάρης τού Καυκάσου... καί ό πιο γενναίος...

— ‘Ο πατέρας σου, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, ήταν πολύ θραύς, ό θραύστερος καβαλλάρης τού Καυκάσου... καί ό πιο γενναίος...

— ‘Ηταν επίσης, συνέχισε ή ‘Ελένη, ένα έξαιρετικό πνεύμα, μιá μεγάλη καρδιά κ’ ένας θερμός πατριώτης...

— Γιατί λές ατ ανα; τή διέκοψε ό ‘Ιβάν. Είνε λοιπόν πεθαμένος ό πατέρας μου;

— Ναί, είνε πεθαμένος, τού άπάντησε ή ‘Ελένη, σφίγγοντας τού τώ χέρι. Μά δεν φτάσαμε ακόμα ως εκεί καί πρέπει να μη με διακόπτετε...

— Αυτάμια πολύ, ψιθύρισε ό ‘Ιβάν, πού είνε πεθαμένος, γιατί αίσθάνομαι πως θά τόν άγατούσα πολύ...

— Μπορείς καί πρέπει να τόν άγατήσης, μικρέ μου φίλε ‘Ιβάν, σάν να ήταν ζωντανός...

‘Ηταν ή πρώτη φορά πού ή ‘Ελένη τού μιλούσε με τώση οικειότητα. ‘Ο ‘Ιβάν όμως εύρωσε τώ πράγμα πολύ φυσικό, γιατί τήν έννοιωθε τώρα γεμάτη φιλία πρós αυτόν... Τώ θραύο χεράκι της, πού ήταν συνήθως τόσο ψυχρό, έκαιγε τώρα μέσα στο δικό του...

Καί ή χορεύτρια έξακολούθησε:

— ‘Ο πατέρας σου ήταν επίσης ένας μεγάλος ποιητής, μά δεν είχε καμιά μάταιη φιλοδοξία. ‘Ηταν ποιητής για τόν έαυτό του καί για μερικους φίλους τού μόνο...

— Έγραφε στίχους; ρώτησε μι’ ένδιαφέρον ό ‘Ιβάν.

— Τούς ξέρεις... ‘Ο Σέργιος θά σου τούς έχει άπαγγείλει.

‘Ο ‘Ιβάν κόνταξε τόν Σέργιο, ό όποιος άρχισε ν’ άπαγγέλλη τούς έξωξ στίχους: Τώ βλέμμα μου έχει γίνει πια θλιμμένο, ό (νευρολόγο...)

“Αχ! ή σκληριά μου μάρανε τή μαύση μου Τήν ήσυχία μου έχασα... Τώ νού, τώ είναι μου (δω)

μιá σκέψη κατατυραννεί, μιá σκέψη μοναχί... Μά ό ‘Ιβάν ξαναμένος τόν διέκοψε καί συνέχισε τήν άπαγγελία:

Καί δεν μ’ άφίνει άνάποσι να βρω νύχτα (καί μέρα, καί με βυθίξει σ’ άπειρη καί μαύρη άπελπισία κ’ όταν στήν άγια τού Χριστού προσεύχομαι (μητέρα, κάποια φωνή, κρυφή, βαθεία, μού ψιθυρί (ζει έντός μου: Είνε καιρός πια να χαθούν άπ’ τή μορφή (τού κόσμου

όι τύρανοι πού πνίγουνε τή δύσμοιρη Ρωσία.

‘Αφού τελείωσε τήν άπαγγελία, ό ‘Ιβάν σηκώθηκε ταραμένος καί είπε:

— ‘Α! είν’ αυτός!... Είνε ό πατέρας μου πού έγραφε αυτούς τούς φθαιούς στίχους, οι όποιοι με συγκινούσαν πάντα. Πέξ μου, λοιπόν, ‘Ελένη, ό πατέρας μου ήταν επαναστάτης για να γράφη τέτοιους στίχους;

Μά ή ‘Ελένη δεν άπάντησε στήν ερώτησί του κ’ έξακολούθησε:

— ‘Όταν ό πατέρας σου παρουσιάστηκε στήν Αύλη, ή μητέρα σου τόν άγάπησε άμέσως...

— Αυτό τώ καταλαβαίνω πολύ καλά, είτε ό ‘Ιβάν.

— Μά έπειτ’ από έξη βδομάδες τόν βαρσέηκε, γιατί ό πατέρας σου είχε γίνει άφορητός...

Μιλούσε για τώ ειδύλλιο τού σέ όλους στήν Αύλη καί δεν έκουθε τήν αλήθεια από κανένα... Τότε ή μητέρα σου φρόντισε καί τόν έστειλε ως κυβερνήτη στή Σαμογκάνδη... Μά αυτό ήταν ή ‘Ασία, ήταν ή έξορία... ‘Ο πατέρας σου έπληκτη πολύ εκεί κ’ έγραφε μερικους στίχους πολύ επαναστατικούς... Μά μόλις οι στίχοι αυτοί έγιναν γνωστοί στήν Πετρούπολη, με τίς ένέργειες πάντα τής μητέρας σου, ή όποια ήθελε να τόν στείλη στή Σιβηρία, τόν συνέλαβαν γι’ να τόν δικασούν... Ποιό ήταν τώ πρόσχημα τής σύλληψής του;... Δεν τώ έμαθαν ποτέ... Ούτ’ αυτός ό ίδιος δεν τώ έμαθε... ‘Η ερωτήσεις πού τού άπήνθναν οι δικασταί του ήταν τόσο μετεδομένες, ώστε στο τέλος δεν βαστάχτηκε καί τώδε είπε: ‘‘Υπαγορεύσατέ μου τίς άπαντήσεις πού θέλετε να σάς δώσω καί θά τις ύπογράψω πρόθυμα...’’

— ‘Α! ‘Ο γενναίος! ‘Ο γενναίος πατερούλης! φώναξε ό ‘Ιβάν κ’ έσφιξε τώ χέρι τής χορευτριάς, ενώ συγχρόνως φιλούσε τόν Σέργιο.

— Τόν καταδικασαν λοιπόν, έξακολούθησε ή ‘Ελένη, σέ διαρκή έξορία στή Σιβηρία. ‘Ο δρόμος πού έπρεπε ν’ ακολουθήση περνούσε σχεδόν μέσ’ από τά κτήματά του. Ζήτησε λοιπόν τότε ως χάρι να τού έπιτρέψουν να ιδή για τελευταία φορά τήν οικογένειά του καί να πάρη μερικά ρούχα κ’ ασπρόρουχα. Μά τού άνήθησαν. ‘Ετσι πήγε ως τώ Τομπόλσκ, στήν άκρη τής Σιβηρίας, με τόν άριώτερο χειμώνα, χωρίς γούνες... Τώ έκαναν αυτό για να πεθάνη από τώ κρύο.

Μά ένας άπ’ τούς συντρόφους του, ό όποιος τού δάνειξε κάθε τόσο τώ πανοφάρι τού με κίνδυνο τής δικής του ζωής, τόν έσωσε...

(‘Ακολουθεί)

‘Η ‘Ελένη δεν χαμήλωσε τώ βλέμμα της...

